

Läkare mot kärnvapen

Læger mod kernevåben

Informationsblad – Svenska läkare mot kärnvapen (SLMK) – Danske læger mod kernevåben (DLMK)
Newsletter – The Swedish and Danish Sections of IPPNW,
International Physicians for the Prevention of Nuclear War

Nr 103 DECEMBER 2005

Kärnvapen- spridning?

Summary in English

The SLMK annual report is a substantial part of this number of our newsletter. Do give it some attention, because it illustrates the wealth of activities that have been going on over the year, all aiming at the abolition of nuclear weapons. In a debate article, two Swedish MPs stress the urgency of this work, deploring the failure of this year's NPT conference. They call for initiatives in the spirit of Swedish social democrats, such as Alva Myrdal and Maj Britt Theorin.

Protest can be very hands-on. Read about the non-violent action against the Fauske Radar Station, where several peace organisations worked together to draw attention to the role of this station in the militarization of space. Claes

Andreasson also focuses on space, describing how the ninth anti-missile missile has been deployed in its silo in Fort Greely in Alaska, notwithstanding great technical problems with the system.

Unrelenting work against nukes has borne fruit; this is the conclusion of Chairman Frida Sundberg in her leading article, commenting on the recent statement of the European Parliament, which demands representatives of their own for the next NPT session.

The IPPNW students continue their ambitious work to establish dialogues with decision makers. Read their report from a meeting in Brussels with NATO servants, where the students in a discussion could convey their perspective on inheriting nuclear weapons.

Nuclear proliferation is one of the greatest threats today. Russian journalist Aleksander Jemeljanenkov gives us a fascinating look into the complicated chain of events that may in the end lead to new states getting nuclear capacity.

ULF KÖNIG, JAN LARSSON

Redaktörernas kommentar

I ledaren i detta nummer framhåller Frida Sundberg att EU-parlamentets maning till kärnvapennedrustning inte kom till av en slump utan var resultatet av "väl utfört fotarbete". Detta väcker vår nyfikenhet och vi ser fram emot en beskrivning av hur detta framgångsrika fotarbete gick till. Kanske vi får veta i nästa nummer?

DLMK/SLMK – presentation

Läkare mot kärnvapen är en kvartalstidskrift som ges ut av föreningen Svenska läkare mot kärnvapen (SLMK) och Danske læger mod kernevåben (DLMK). SLMK har ca 5000 läkare, medicinstudenter och stödpersoner som medlemmar; DLMKs medlemsantal är ca 350. Föreningarna är de svenska och danska grenarna av **International Physicians for the Prevention of Nuclear War (IPPNW)** med ca 150 000 läkare i ca 50 länder som medlemmar. SLMK, DLMK och IPPNW är politiskt och religiöst obundna organisationer med målet att avskaffa kärnvapnen genom att sprida saklig information om kärnvapnens medicinska effekter. IPPNW har huvudkontor i Boston och leds av två ordföranden ("co-presidents").

Författaranvisningar

Redaktionen välkomnar manuskript som behandlar SLMKs/DLMKs arbetsområde. Skriv med **dubbelt radavstånd**, max fem A4-sidor. Bidragen tas dock helst emot via e-post, som bifogat Word-dokument. Det går även bra att skicka texten på diskett/cd. Bifoga gärna foton, allrahelst digitala bilder med hög upplösning. Papperskopior går också bra. Fäst inga gem på foton och skriv inget på dem, ej heller på baksidan – sätt istället en nummeretikett på baksidan och bifoga bildtext separat. Skicka gärna med ett foto av författaren/författarna. Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och korta bidragen. Tiden från manusstopp till postdistribution har kortats till en månad för att tidningens innehåll ska bli färskare. Detta kräver att **tidpunkten för manusstopp iaktas strikt**.

Omslaget

"Du ansvarar för din egen och andras säkerhet" står det på skylten. Arbetarna på kärnkraftsbygget i Bushehr i Iran uppmanas på två språk att respektera arbetarskyddsreglerna, vilket dock inte alltid hjälper. Läs Aleksander Jemeljanenkovs artikel på sid 16.

Foto: författaren

Utgivningsplan

Nr	Manusstopp	Distribution
104	1/2 -06	mars
105	1/5 -06	juni
106	1/9 -06	oktober
107	10/11 -06	december

Svenska Läkare mot Kärnvapen

Informationsblad nr 103, december 2005
ISSN: 1400-2256 Upplaga: ca 6 000 ex

Ansvarig utgivare:

Jan Larsson
Linnégatan 2 G
753 32 UPPSALA
Tel 018-14 62 12
E-post: jan.larsson@slmk.org

Red för detta nr:

Jan Larsson och
Ulf König

Tryckeri:

Perstorps Tryckeri AB
Perstorp

Grafisk red. & formgivn:

Gösta Mårtensson
Mossvägen 20
284 34 Perstorp
Tel: 0435-356 45
E-post: info@pptryck.se

Manusstopp för nästa nr (104): 1 februari, 2006

Manus till nästa nr skickas till: Jan Larsson (adress ovan)

Prenumerationsärenden handläggs av kansliet i Perstorp, adr se sid 3.

Tryckt på miljögodkänt papper.

**AKTUELLA
SLMK-ADRESSER M M**

SLMKs ordförande

Frida Sundberg
Norra Ågatan 5B
416 49 Göteborg
Tel 031-700 88 08
E-post:
frida.sundberg@slmk.org

Kanslichef

Klas Lundius
Håkantorpsmölle
284 91 Perstorp
Tel: 0435-351 58
Fax: 0435-353 27
Mobiltel: 070-520 83 58
E-post:
klas.lundius@slmk.org

Medlemsreg o bokföring

Margareta Gustafsson
Tel: 0435-351 58
Fax: 0435-353 27
E-post:
margareta.gustafsson@slmk.org

Kansli för

Stockholmsregionen

Annika Rådberg
Svenska Läkarförbundet
(Villagatan 5), Box 5610
114 86 Stockholm
Tel: 08-790 33 05
E-post: annika.radberg@slf.se

**Läkarfonden för
Förebyggande av
Kärnvapenkrig**

Postgiro: 90 10 90 – 1
Bankgiro: 901 – 0901

Medlemsavgift 2005:

290 kr resp 100 kr (stud),
sätts in på pg 90 10 90 – 1
eller bg 901 – 0901
Prenumeration på "Läkare
mot kärnvapen" ingår.

SLMKs hemsida:

www.slmk.org

IPPNW:s hemsida:

www.ippnw.org

* * *

Landsnummer – telefon:

Sverige: 0046 -
Danmark: 0045 -

**AKTUELLA
DLMK-ADRESSER:**

Se sid 22.

INNEHÅLL NR 103

Skall Sverige hamna i bakvatten	4
Ledarsida – Frida Sundberg	
NWIP mötte NATO	5
Rapport från ett möte i Bryssel mellan läkarstudenter och NATO-tjänstemän	
Missförstånd och miniatyrer	6
Pentagons satsning med sjudubbla minirobotar för det land-baserade missilförsvaret - valflask eller ett försök att blidka kongressen?	
Vi är en liten bricka i ett stort spel och det spelet är tufft	8
Angelica Ericssons rapport från ett aktionsläger i Fauske	
SLMK på årets läkarstämma	11
Många besökare vid SLMKs monter i år	
MITTUPPSLAGET	
Europeiska IPPNW-föreningar möttes i Farnkrike	12
Europakonferensen hölls i Aubagne i Provence	
Nya tag behövs i kampen mot kärnvapen	14
Debattinlägg från Birgitta Ahlqvist och Kaj Nordquist, medlemmar i riksdagens utrikesutskott	
Adventshögtid i Umeå	15
Fredshögtid på temat "fred på jorden"	
Här kommer atomen att tämjäs	16
Om Irans kärnkraftsprogram av Aleksander Jemeljanenkov	
Internationell utblick	20
Redaktör Inge Axelsson	
Att smida kärnvapen till armband blev för svårt	21
Om svårigheterna att samarbeta i två skilda kulturer	
DLMKs bestyrelse	22
SLMKs styrelse	23
BAKSIDA	
Europas kärnvapen – en aktuell karta	
BILAGA	
SLMKs verksamhetsberättelse 2004-2005	3

Skall Sverige hamna i bakvatten?

Plötsligt händer det, som de säger i lotterireklamen. Detta var dock ingen slump utan snarare konsekvenserna av väl utfört fotarbete. Plötsligt ställer sig EU-parlamentet upp och manar till kärnvapenedrustning och påpekar att det faktiskt är olagligt att hota med kärnvapen. Coolt!

Dessutom säger parlamentet att eftersom medlemsstaterna inte tycktes få till något vettigt nedrustningsarbete vid senaste NPT-konferensen så vill parlamentet skicka egna representanter dit. För att ytterligare spetsa till sina krav ställer man sig bakom kampanjen "mayors for peace", där lokalpolitiker från hela världen kräver kärnvapnens avskaffande före år 2020. Snacka om att underkänna nationalstaternas bristfälliga ansvarstagande i en avgörande säkerhetsfråga!

Och vad gör Sverige? "Arbetar i det tysta" brukar vara det ständiga svaret. "Kanaliserar insatserna via NAC". Ett NAC som tycks bli allt mer försiktigt och närmast räddhåget. Koalitionen för en ny agenda tycks ha blivit en institution med goda intentioner men överdriven pragmatism (eller möjligen nihilism?). Var finns viljan, drömmarna och visionerna? Vem har tillräckligt vassa klackar för att kunna köra ner dem i backen och kräva resultat? Dänga handväskan i bordet och säga basta! Så där som EU-parlamentet gjorde.

En chans finns dock att visa framfötterna. Inom NGO-världen intensifieras nu arbetet för att skapa en internationell lagstiftning som förbjuder kärnvapen på samma sätt som landminor förbjudits. För tio år sedan togs ett viktigt steg i den riktningen, den

internationella domstolen i Haag kom i ett rådgivande beslut fram till att det nästan alltid är förbjudet att använda, eller hota med att använda, kärnvapen. NGO-världen söker nu samarbetspartners bland världens stater för att genomföra en sådan internationell lagstiftning, en sk "nuclear weapons convention". Sverige har inte vågat anta denna utmaning.

För första gången är jag nu på allvar stolt över att det med stora bokstäver står Europeiska Unionen på framsidan av mitt pass.

Skall vi inte nu i det nationella parlamentsvalet avkräva våra riksdagskandidater löften om motsvarande krav på säkerhet för befolkningen? Vore inte det en säkerhetspolitik värd namnet? Eller skall Sverige frivilligt placera sig bland bakåtsträvarna?

*Gott nytt valår!
Frida Sundberg*

NWIP mötte NATO

Rapport från ett möte i Bryssel mellan läkarstudenter och NATO-tjänstemän

En delegation läkarstudenter från åtta länder möttes i Bryssel för att diskutera kärnvapen med tjänstemän på NATOs högkvarter. Under två dagar före mötet diskuterade vi själva framtida projekt som vi skulle kunna ta oss an både inom ramen för NWIP (Nuclear Weapons Inheritance Project) och i övrigt inom IPPNW. Dessutom diskuterades hur vi inom NWIP skulle kunna arbeta för en konvention för kärnvapenedrustning. Det var ett bra tillfälle till sådana diskussioner, eftersom det inte är så ofta studenter från hela världen kan träffas för att samtal om detta. I Bryssel var Australien, Danmark, Kanada, Ryssland, Storbritannien, Sverige, Tyskland och USA representerade med varsin student.

Chris Brubaker (USA), Stefanie Berkmann (Tyskland) och Caecilie Buhmann (Danmark) inför mötet med NATO i Bryssel.

De representanter från NATO som mötte delegationen var Mr Guy Roberts, Weapons of Mass Destruction (WMD) Policy & Director, Nuclear Policy, Ted Whiteside och Finn Chemnitz från WMD Centre, Heinz Ferkinghoff, Deputy Director NPD samt representanter från de danska, ukrainska och georgiska delegationerna. Den danske delegaten Ulrich Hellebjerg deltog på eget initiativ hela dagen. Först hade vi en timmes introduktion till NATOs generella arbete med amerikanen James Snyder, US information officer. Därefter följde själva diskussionen med de andra representanterna. Inledningsvis kändes det som om de underskattade våra förkunskaper då de med ett par power point-presentationer gick igenom NATOs kärnvapenpolicy. Under den efterföljande diskussionen tog vi framför allt upp nedrustningsaktiviteter, kärnvapens roll inom NATO och hur både NATO och vår egen organisation skulle kunna

arbeta för att påskynda nedrustningen. Vi förklarade utförligt hur NWIP arbetar och varför vi som unga läkarstudenter känner att kärnvapenfrågan är viktig.

Inte överraskande präglades diskussionen av att båda parter förklarade sin ståndpunkt. NATO förklarade att de tror på kärnvapens avskräckande roll, och att så länge omvärlden är osäker, vågar man inte sluta förlita sig på dem. Det vi kunde enas om var att en kärnvapenfri värld vore att föredra, men de delade inte vår tro på att detta skulle vara möjligt uppnå. Därutöver kunde vi enas om att både IPPNW och NATO kan åstadkomma mycket om man kontakter nationella regeringar för att påverka dem i kärnvapenfrågorna. Sammanfattningsvis kan man konstatera att vi har olika åsikter om hur man ska gå till väga för att öka säkerheten i världen. Diskussionen

var respektfull från båda sidor och karaktäriserades av öppenhet och uppriktighet.

Vi kan inte veta men vi tror att vi lämnade ett bestående intryck genom vårt möte. Det viktiga är att vi klargör vår ståndpunkt och att vi förmedlar den unga generationens perspektiv. Även om vi naturligtvis inte kan räkna med att tjänstemännen efter ett sådant här möte ändrar åsikt, måste IPPNW ändå fortsätta med detta arbetssätt. Om inte annat så kanske vi sår ett litet frö i sinnet hos någon av dem. Vi får inte glömma att det inte finns några dumma människor, bara knoppar som inte har slagit ut.

CAECILIE BUHMANN,
cbuhmann2002@yahoo.com
THOMAS SILFVERBERG,
thomas.silfverberg@slmk.org

Missförstånd och miniatyrer

Pentagon skyndar på satsning med sjudubbla minirobotar för det landbaserade missilförsvaret. Handlar det om delstatligt valflask eller ett försök att blicka kongressen efter "missförstånd"?

I mitten av september placerade det amerikanska försvaret ut den nionde missilen i dess silo på Fort Greely i centrala Alaska. Men efter två misslyckade tester av systemet förra vintern, var det en bekymrad senat som började granska det kommande årets försvarsbudget;

”Det landbaserade programmet har under det senaste året visat blandat resultat. Det är särskilt oroande att [Pentagons Missilförsvarsmyndighet] MDA i bästa fall planerar marginella förbättringar. Utskottet noterar, inte minst, uttalandet i genomgången den 28 januari 2005 att MDA 'inte planerar att gå vidare med genomgripande uppgraderingar' (...) av de landbaserade missilerna. Efter många års investeringar, har MDA nu i väsentlig grad beslutat att den första generationen landbaserade missiler också ska bli den sista.”

Senatens underutskott
för försvarsanslag
29 september 2005

– Rapporten fick mig att tro att militären äntligen hade tagit sitt förnuft till fånga, att de givit upp hoppet om det mest generande och misslyckade delen av missilförsvaret, säger Stacey Fritz som leder aktionsgruppen *No Nukes North* i Fairbanks, Alaska.

När Missilförsvarsmyndighetens chef, generallöjtnant Henry Obering III, i våras utfrågades av senatsutskottet, medgav han att programmet haft problem men ”vi fortsätter att ha tillit till systemets grunddesign“, dess möjlig-

Generallöjtnant Obering III, chef för Missilförsvarsmyndigheten (i mitten).

het att kollidera på hög höjd med en inkommande, fiendlig missil och dess ”inneboende funktionsduglighet”.

I de offentliga delarna av utskriften från utfrågningarna i maj finns inte heller något som skulle ge senatsutskottet anledning att betvivla framtiden för det landbaserade systemet. Programmet föreslogs visserligen få minskat anslag, men det förklaras av att Bushadministrationen skurit ned anslaget till missilförsvaret som helhet med en tredjedel. Den rekommenderade budgeten skulle enligt Henry Obering ändå räcka till ”fortsatt utveckling, tester, utplacering och underhåll”.

Vad var det då som fick underutskottets ordförande, Alaskasenatorn Ted Stevens att reagera?

– Sedan utskottet publicerade sin rapport i september har vi haft omfattande diskussioner och förnyat vårt åta-

gande att fortsätta utveckla det landbaserade programmet, säger MDAs talesman, överstelöjtnant Rick Lehner till Infobladet. I grunden tror jag helt enkelt att det handlade om ett missförstånd mellan utskottet och oss.

Larry Caldwell är statsvetare på Occidental College, med säkerhets- och försvarsfrågor som specialitet. Eftersom många av de utfrågningar och rapporter som rör försvarsfrågor är hemligstämplade, är det svårt att veta exakt vilken information underutskottet fått säger han.

– Om jag skulle spekulera – förefaller det för mig som om MDA vid genomgången i januari var skeptisk till det landbaserade systemet, vilket uppenbarligen berodde på de mindre acceptabla testresultaten, säger Larry Caldwell.

– Min gissning är att det förmodligen varit en kamp inom Pentagon, möjligen mellan MDA och flygvapnet, eller

inom själva MDA, en kamp som de som ville flytta anslagen bort från det landbaserade systemet gick segrande ur. Annars finns ingen anledning att underutskottet skulle vara så uttalat kritisk, och uppmana försvaret att fortsätta att utveckla systemet. Så om det är riktigt att det under hösten förekommit omfattande diskussioner, verkar det som om MDA har ändrat ståndpunkt efter påtryckningar från Kongressen.

– Jag finner det mycket märkligt att MDA, som tidigare vägrat att ens kommentera utskottets rapport, nu plötsligt säger att allt bara var ett missförstånd, och att den har fullt förtroende att systemet ska fungera, säger Stacey Fritz. Senator Ted Stevens, som har slagits så hårt för att få missilförsvaret till Alaska, skulle inte ha blivit så upprörd om han inte fått klara indikationer att Pentagon givit upp hoppet om det.

Att ordföranden i senatens underutskott för försvarsanslag, republikanen Ted Stevens skulle ha haft ett avgörande inflytande, är något även Larry Caldwell tror är sannolikt;

– Absolut. Det skulle enkelt förklara underutskottets ställningstagande. Det är mycket troligt att påtryckningarna inte kom från Vita Huset utan från senator Stevens, och att han inte ville att de landbaserade missilerna skulle överges, eller att anslagen skulle minskas, eftersom det betyder pengar och jobb till Alaska.

Ted Stevens – sprider valfläsk

Pork barrel spending är ett välkänt begrepp inom amerikansk inrikespolitik. En nedsättande benämning, men vanlig metod för en kongresspolitiker att yrka federala skattedollar till projekt i sitt hemmadiatrikt eller delstat, för att få fortsatt stöd från väljare och kampanjfinansiärer.

Senator Ted Stevens har gjort sig känd för att se till att Alaska får en rejäl del av den federala budgeten. Förra året lyckades han övertyga sina politiska kolleger att hans delstat skulle få totalt 330 miljoner federala kronor, varav drygt tio miljoner för att ersätta en existerande hundkennel vid Elmen-dorf flygbas. Tidigare i höstas hotade han till och med att avgå från senaten om han inte fick stöd för att satsa 2 miljarder kronor till ett ”brobygge till

ingenstans”. Bron skulle komplettera en färjeförbindelse till en ö med totalt femtio invånare.

Bron till ingenstans blev särskilt uppmärksammas eftersom den konkurrerade om anslagen för återuppbyggnad av de områden i Florida och Louisiana som drabbades hårt av orkanstormarna i höstas.

Alaskasenatorn Ted Stevens tillsammans med vice president Dick Cheney.

”Jag vill varna senaten - och jag skämtar inte - om senaten bestämmer sig för att diskriminera vår delstat och ta pengar bara från vår delstat för att hjälpa en annan – då kommer jag att lämna den här församlingen.”

Om hotet var verkligt eller inte - Ted Stevens, eller som han ibland kallas *the king of pork*, sitter säker på sin post i senaten.

– Ted Stevens är en av de ledande i senaten. Hans stöd är avgörande i så många viktiga frågor, så om senator Stevens vill ha något till Alaska, får han det, säger Larry Caldwell.

– Han har till och med en slips med små griskuldingar på, säger Stacey Fritz. Han talar ofta stolt om hur han fått Kongressen att skicka så mycket bacon till Alaska.

Senator Stevens har suttit i senaten i 37 år, och är en ledande försvarare av både oljeutvinning i Alaskas vildmark, liksom försvarssatsningar som missilförsvaret. Det är sannolikt också skälet till att han åtnjutit stora kampanjbidrag från både olje- och försvarsindustrin. När han senast omvaldes, år 2002, tog han emot drygt 25 miljoner kronor i bidrag, varav mer än en tredjedel kom från den amerikanska försvarsindustrin.

Sjudubbel interceptor

Det amerikanska missilförsvaret är tänkt att kunna möta ett fientligt anfall till lands, till sjöss och i rymden. Det ska kunna slå ut en inkommande missil både strax efter att den skjutits upp,

mitt i dess färd, liksom strax innan den skall till att slå ned.

Det landbaserade systemet är i första hand tänkt som ett skydd för den nordamerikanska kontinenten. Vid ett anfall skulle en *interceptor* skjutas upp från Fort Greely i Alaska eller Vandenberg's flygbas i Kalifornien, och i mycket hög hastighet kollidera med den inkommande missilen utanför jordens atmosfär.

Utöver att det har visat sig vara problematiskt att träffa en inkommande missil mitt i prick, är det också sannolikt att en fientlig missil bär med sig ett antal icke vapenbestyckade lockbeten.

I hopp om att lösa det problemet berättade Henry Obering i våras att MDAs budget också innehåller ”650 miljoner kronor för att fortsätta utveckla MKV [*Multiple Kill Vehicle*]”. MKV innebär förenklat att varje bärraket har med sig sju miniatyrmissiler, eller *interceptors*, vardera på mellan två och tjugo kilo.

– Det är en teknik som vi har studerat under en tid, säger överstelöjtnant Rick Lehner på MDA. Vi ser fram emot att kunna genomföra det första testet med en MKV-missil under 2008.

– För att åter spekulera, tror jag att Pentagon har insett att det nuvarande systemet har sådana enorma tekniska problem, att de nu inser att det aldrig kommer att fungera i en verklig situation, säger statsvetaren Larry Caldwell. Därför är det nödvändigt att missilförsvaret kan hantera ett stort antal inkommande missiler på en gång. Och så vitt jag förstår vill försvaret nu snabba på satsningen med MKV.

Ur rent teknisk synvinkel ser Stacey Fritz från aktionsgruppen No Nukes North också att en MKV-missil är att föredra;

– Det skulle i alla fall öka chanserna att verkligen träffa en inkommande missil, säger hon. Men det stora problemet med missilförsvaret är att det undergräver ansträngningarna till nedrustning och icke-spridning av kärnvapen. Och ökar det hot, som missilförsvaret är tänkt att försvara oss emot!

*Claes Andreasson
Los Angeles.*

”Vi är en liten bricka i ett stort spel, och det spelet är tufft”

Rapport från ett aktionsläger i Fauske

17-21 juni, 2005 ordnades ett läger mot den militära avlyssningsbasen Fauske i Nordnorge av tre fredsorganisationer: Svenska Fredskommittén i Göteborg, Ofog - för en kärnvapenfri värld samt Finska värnpliktsvägrarförbundet.

Så gott de kan försöker Petter och Anna-Linnéa, två av aktivisterna, förklara varför vi är här: för att ta reda på mer om vad som händer på Fauskebasen och protestera mot dess inblandning i USA:s rymdkrig. Vet poliserna kanske något om det?

Polismästaren vet inte så mycket, men han kan försöka ordna ett möte med den hemliga baschefen, och strax efteråt skyndar vi ner till bussen igen och far till församlingshemmet där vi ska bo. Resten av kvällen går åt till att flytta in, träna icke-våld och diskutera planer.

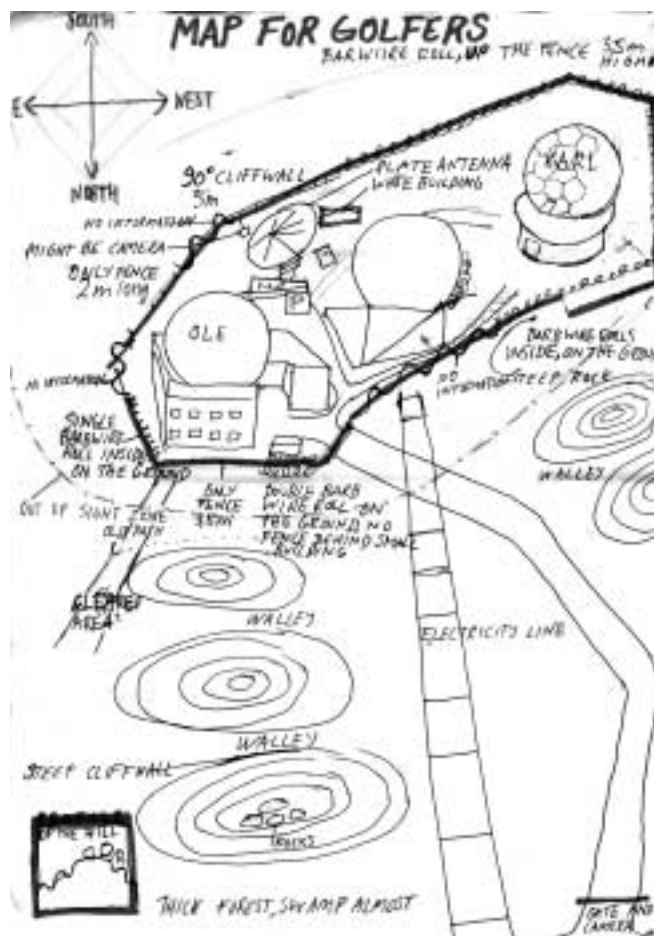
Fredag 17 juni, 2005. På en slingrig bergsväg längs en klarblå nordnorsk fjord kämpar sig bussen de sista kilometrarna mot Fauske.

- Ser ni bollarna? Anna Sannes rop får oss 34 passagerare - svenska Ofog-aktivister och finska Värnpliktsvägrare - att vända oss om och stirra ut över vattnet. Och där, på en halv ötte i vattnet, skymtar resans mål. I den lummiga grönskan vilar tre vita klot tillhörande Forsvarets Stasjon Fauske.

Förstasidan på lokaltidningen ropar ut ”Politiet i full beredskap - venter aksjon mot topphemmelig försvarsanläggning” och den annars så anonyma basen har fått nästan en helsida.

Väl framme travar tre av oss iväg mot polisstationen för att träffa polismästare Petter Grønås. Han tar emot tillsammans med två civilpolis och gör redan från början klart att han inte vill ha några problem.

- Norge är ett fritt land, inleder han.
- Alla har rätt att demonstrera så länge det inte leder till olagligheter.

Fredsaktivisternas egen-ritade karta över Fauskebasen

En av aktivisterna, Anna-Linnea Rundberg, utanför Fauskebasen

Lördag 18 juni. Första gången väckningssignalerna börjar tjuta i sovsalen är klockan strax före halv sex. Ett par - tre sömndruckna aktivister klär på sig så tyst de kan innan de försvinner iväg ut för att rekognosceras kring basen.

Och medan större delen av gruppen delar ut flygblad klädda i Star Wars- och bombdräkter är vi tre stycken som går till polisstationen för att träffa chefen för basen. Han presenterar sig som Per Arne Didriksen och talar om för oss att delar av samtalet inte får spridas till pressen. Vilka delar det gäller säger han inte.

– Försvarets station på Fauske är en norskägd station med norsk personal, som tillvaratar nationella intressen,

inleder han. Det är väl känt att Norge, också när det gäller underrättelse, har och har haft ett gott samarbete både med USA och med andra länder, läser han högt ur sina papper. Han förklarar att basens funktion är att samla information om ”främmande makter som vill vårt folk ont”, och att de största anslagen ligger på antiterror.

Mycket mer vill han inte säga. Han säger först att bollarna på kullen ”fångar in trafik som sänds”, men ändrar sig sen och vill inte alls tala om vad de är till för eller vilken sorts information man plockar upp.

– Ett litet land klarar inte att samla allt, förklarar han, vi måste samarbeta. Vi är en liten bricka i ett stort spel, och det spelet är tufft.

Han avfärdar Brennpunkts Falklands-historia [se faktaruta] som spekulationer och svarar att han inte har något att göra med vare sig Bushdiplomet, försvarsminister Rumsfelds besök för några veckor sen eller rustningen av det amerikanska missilförsvaret.

Söndag 19 juni. I ”högkvarteret” är förberedelserna i full gång. En grupp klär om till inspektörer, en annan gör pomponger¹ av sopsäcksremsor, en tredje förbereder mediekontaktarna. Hejaramsor övas in, repstegen monteras ihop, uppgifter fördelas och planer finslipas. Alla har varsin uppgift: en grupp blockerar vägen till basen, en annan ritar kartor och en tredje väntar tills de andra farit och försöker sen klättra över stängslet för att inspektera.

Efter en nervös kaffepaus ger vi oss av. Strax före ett svänger bussen in mot basen och inspektionsgruppen gör sig redo att hoppa av. Då får någon syn på poliskontrollen.

– Göm repstegen! Snabbt smusslas kassen med stegen undan, alla sätter sig snällt på varsitt säte i väntan på inspektion. Snart vinkas bussen vidare och de sista desperata minuterna innan vi stannar surrar reservplaner i luften. Till slut bestäms det att klättrarna ska gömma sig i bussen tills poliserna gått. Glatt pladdrande klättrar vi uppför backen mot basen, eskorterade av en polis med hund. Tre poliser posterar sig framför grinden och två värnpliktiga vakter gloriösa nyfiket genom stängslet medan vi rullar ut banderoller, plockar fram pomponger och börjar dra hejaramsor.

Fyra timmar senare är poliserna sedan länge trötta på slagord, spex och hemnickrade kampsånger. Reportrar från tv och lokaltidningar har varit förbi en stund, ett klättrarpar har avslöjats och två killar från Fredsbevegelsen i Bodø har kommit för att visa sitt stöd.

¹ Pompong: Tofs av växlande utseende, i regel framtill på huvudbonad (NE)

Nöjda packar vi ihop och återvänder till bussen.

Under eftermiddagen får vi höra att alla fyra klättrarna gripits inne på området. Framåt kvällen kan de fyra plockas upp inne i Fauske, trötta och lätt chockade över att ha fått böter på 10 000 norska kronor var.

Måndag 20 juni. Under förmiddagen ringer presstelefonen i ett, TV gör ett par intervjuer och journalisten från lokaltidningen svänger förbi för en bild. Även idag har vi fått en helsida med bilder från aktionen och mötet med baschefen. Vi beskrivs som ”uteslutande vänsterradikala studenter”, en bild många inte känner igen sig i.

Senare kommer de två killarna från Fredsbevegelsen, nu märkta imponerade över uppståndelsen.

– Vi har demonstrerat i 20 år, men aldrig fått den uppmärksamheten, säger Arulnesan Mariya.

Angelica Ericsson

Bakgrund till Fauske-basen

Petter Joelson

Forsvarets Stasjon Fauske (FSTF) ligger på halvön Vetan, fyra kilometer utanför samhället Fauske i Nordnorge. FSTF är en markbas för satelliter, byggd i början av 1960-talet för avlyssning av Sovjetunionens militära och civila rymdprogram. Anläggningen byggdes i Kalifornien, där norska tekniker även utbildades i drift av antennen. Enligt avtal skulle informationen från basen skickas direkt till USA, som lovade att skicka tillbaka sådant som ansågs viktigt för Norge.

NRK Brennpunkt avslöjade i maj 2002 att Fauske-basen snappade upp information om den argentinska flottans positioner under Falklandskriget 1982. Informationen skickades vidare till Storbritannien, som sänkte det argentinska fartyget “General Belgrano” utanför krigszonen och dödade 323 människor.

Efter det första Gulfkriget fick norska

underrättelsetjänsten diplom av George Bush d.ä. för Fauskes navigationshjälp till de amerikanska stridsflygarna.

1999-2000 moderniserades Fauskebasen av USA:s militära underrättelseorgan NSA (National Security Agency).

Det är oklart om Fauske-basen är en del av missilförsvaret. Klart är i alla fall att den har en viktig funktion i USA:s krigföring och militariseringen av rymden. Loring Wirbel, som skrivit boken “Star Wars - US tools of space supremacy”, menar att gränsen mellan underrättelsetjänst, missilförsvaret och “traditionell” krigföring är flytande:

– I min bok “Star Wars” utgår jag från att alla rymdprogram som används i ensidig krigföring, inklusive navigering och underrättelsetjänst, faktiskt ingår i rymd-krigföringen.

**Bidra gärna till bötesfonden för de fyra aktivisterna.
Varje litet bidrag hjälper!**

Sätt in på Plusgiro nr 726817-0, mottagare Svenska Fredskommittén i Göteborg - märk talongen ‘Fauske-Fonden’, eller donera via www.ofog.org

Läs mer om Fauske och nätverket Ofog på www.ofog.org eller maila fauske@ofog.org för mer information eller förslag på framtida samarbete!

SLMK

på årets riksstämma

SLMK hade i vanlig ordning en monter på årets läkarstämma. Jag hade nöjet att bemanna den under de första två dagarna och upplevde betydligt mer aktivitet än tidigare.

Många kom in och diskuterade. Tidigare medlemmar konstaterade att det nog var dags igen att engagera

sig och en del nya dök upp, kanske för att kärnvapenfrågan så starkt uppmärksammats i media på sistone. Monterns läge vid ingången till föreläsningssalarna bidrog säkert också till den ökande uppmärksamheten. På bilden samtalar vår ordförande Frida Sundberg med en av stämmobesökarna.

Passa på att utnyttja detta tillfälle när kärnvapnen åter är i fokus till att värva nya medlemmar. Det är så enkelt! En inbetalning till postgiro 90 10 90 -1 eller bankgiro 901-0901. 290 kr för läkare och 100 kr för studenter.

Klas Lundius

Aubagne är en gammal stad i bergen i Provence

Europeiska IPPNW- föreningar möttes i Frankrike

**Sista helgen i oktober
möttes de flesta europeiska
IPPNW-föreningarna
i Aubagne i närheten av Marseille.**

Borgmästaren i Aubagne, som är aktiv i Mayors for peace

Martina grosch höll en välbesökt workshop
på europakonferensen

Aubagne är en liten stad med stora ambitioner för sitt fredsarbete. Borgmästaren som välkomnade oss hade, i egenskap av medlem i "Mayors for Peace", deltagit vid konferensen om icke-spridningsavtalet i New York i våras. Han uttryckte besvikelse över New-Yorkkonferensens resultat och betonade allas vårt ansvar att arbeta för kärnvapenedrustning på olika sätt.

Mötet var förlagt till södra Frankrike med tanken att möjliggöra även för kolleger från Mellanöstern och Nordafrika att delta. Mötet gästades av bl.a. av den israeliska och den egyptiska föreningen. Beklagligt var att de algeriska delegaterna förvägrades inresevisum, en iögonfallande obstruktion från de franska myndigheternas sida.

Närvaron av kärnvapen inom EU var ett aktuellt diskussionsämne. Hur skall vi effektivast kunna arbeta för att få bort dessa? Medvetenheten om dessa vapens existens ökar och frågan har kommit att bli aktuell i EU-parlamentet.

Glädjande var att se det internationella studentprojektet "Nuclear Weapons Inheritance Project" (NWIP) visa upp sig. Det senaste tillskottet var

franska medicinstudenter ifrån Marseille. Med kompetens och engagemang driver medicinstudenter från hela världen detta projekt som handlar om att unga människor tyvärr tvingas ärva kärnvapenproblematiken.

Konferensen gästades av IPPNWs två internationella ordföranden, Gunnar Westberg och Ron McCoy. Westberg talade om det vansinne som driver kärnvapenpolitiken. Dr McCoy, som är obstetriker från Malaysia, beskrev sitt arbete mot kärnvapen som postnatal vård för det antal människor han varit med och sett födas. Enligt Ron McCoy bör vi nu, efter misslyckandet med icke-spridningsavtalet, eftersträva en internationell lagstiftning, liknande den för landminor. Arbetet för en sådan sk Nuclear Weapons Convention har nu återupptagits på flera håll och arbetstakten accelererar.

Någon vecka efter detta soliga och inspirerande möte i kärnvapenstaten Frankrike nåddes vi alla av nyheterna om kravallerna i franska förorter. Tänk om Frankrike satsat på trygghet och hopp för sina invånare istället för på oanvändbara massförstörelsevapen!

Frida Sundberg

Gunnar Westberg talar vid europakonferensen

**Från två medlemmar i riksdagens utrikesutskott
har vi fått detta viktiga debattinlägg**

Nya tag behövs i kampen mot kärnvapen

Kärnvapen är en av mänsklighetens ödesfrågor. Antingen lyckas vi genom förhandlingar inom FNs ram begränsa antalet kärnvapen och på sikt eliminera dem. Lyckas vi inte med detta löper vi faktiskt risken att utrota arten människa från jorden.

Efter 1945 upplevde världen en utveckling där de starkaste makterna byggde sin säkerhet på kärnvapen. De politiska motsättningarna var baserade på kommunism kontra kapitalism, eller som det kallades, öst och väst. Det skapades en terrorbalans där de yttersta militära medlen – kärnvapnen – inte användes. Men hotet om ett kärnvapenkrig fanns hela tiden där. Efter Berlinmurens fall och slutet på det kalla kriget såg många fram mot en ny världsordning med nya möjligheter till utveckling. Men även om antalet kärnvapen i beredskap minskades under nittiotalet är kärnvapenhotet kvar. Risken ökar genom att fler länder skaffar sig kärnvapen. En ny hotbild är också risken för kärnvapen i händerna på terroristgrupper.

Ett av det internationella samfundets viktigaste verktyg för att kontrollera världens kärnvapenbestånd är ickespridningsavtalet, NPT, från 1970. De officiella kärnvapenmakterna har utfäst sig att nedrusta sina kärnvapen enligt avtalets artikel 6, vilket de inte

gjort. Icke-kärnvapenländerna har å sin sida förpliktigt sig att inte bidra till utan förhindra spridningen av kärnvapen. En tredje pelare i avtalet reglerar den fredliga användningen av kärnkraft.

I maj 2005 genomförde Förenta Nationerna i New York en översynskonferens om NPT-avtalet. Årets konferens blev en stor besvikelse eftersom den inte alls kunde anta något substantiellt slutdokument och därför inte flyttade fram positionerna.

Ickespridningsavtalet handlade vid sin tillblivelse om att under en övergångstid låsa fast kärnvapenstaternas antal vid de existerande och att förhindra uppkomsten av nya. Fem stater är officiella kärnvapenländer enligt NPT: USA, Ryssland, Kina, England och Frankrike. Det är samma stater som sitter permanent med vetorätt i säkerhetsrådet i FN och de har en starkare maktställning än FNs övriga medlemsländer.

Indien, Pakistan och Israel har kärnvapen men har inte undertecknat NPT. Nordkorea har ensidigt trätt ut avtalet, och det spekuleras i huruvida landet redan har eller kommer att förfoga över egna kärnvapen. Iran bedöms kunna vara ett riskland för att använda civilt kärnbränsle till att producera kärnvapen. Terroristgrupper skulle kunna få tillgång till kärnvapen. Det finns massvis av mer eller mindre

användbara vapen kvar från det kalla kriget. Dessutom skulle tekniker som idag inte längre har någon anställning kunna tänkas sälja sin specialkompetens.

Vårens NPT-konferens misslyckades. FNs toppmöte i september tvingades lägga frågan om kärnvapen och massförstörelsevapen helt åt sidan på grund av oenighet. Men vi får inte låta oss hindras i arbetet för att stoppa spridningen av massförstörelsevapen. Några krav för att komma ur nuvarande dödläge kan vara:

- För det första måste det motverkas att kärnvapen ingår i militära optioner eller doktriner.
- För det andra måste arbetet med att stärka ickespridningsavtalet tålmodigt gå vidare. De ursprungliga kärnvapenländerna måste äntligen ta sitt ansvar och börja nedrusta. Det måste kosta mycket mer politiskt att gå ur avtalet. De länder som inte anslutit sig till avtalet måste avkrävas att göra det.
- För det tredje måste sexpartssamtalen med Nordkorea komma fram till resultat.
- För det fjärde får kärnvapen aldrig användas på nytt. Kärnvapenländerna måste ge garantier att aldrig använda kärnvapen mot icke-kärnvapenländer.
- För det femte krävs multilaterala lösningar. Nedrustningsförhand-

lingarna inom FN som i praktiken varit döda i många år måste återupptas med viljan att åstadkomma resultat.

- För det sjätte så måste opinionsbildningen mot kärnvapen stärkas på nytt. Inför Hiroshimadagen i år föreslog Lena Hjelm-Wallén, ordförande i Olof Palmes Internationella Centrum, och Peter Weiderud, ordförande i Broderskapsrörelsen, att länder som frivilligt avstått från egna kärnvapen (exempelvis Sydafrika, Brasilien, Libyen, Ukraina och Kazachstan)

skulle kunna driva på tillsammans med Japan, Sverige, Kanada och Tyskland. Vi väntar också med största intresse på de nya förslag som kommissionen om massförstörelsevapen under ledning av Hans Blix kommer att presentera i FNs generalförsamling i mars månad.

Det finns en svensk och socialdemokratisk tradition från Östen Undén och Alva Myrdal, Inga Thorson och Maj Britt Theorin att vara stolt över. Men vi måste

också på hemmaplan aktivera oss och försöka få in fler människor i kampen mot kärnvapenhotet. Vi kan aldrig vara nöjda så länge det finns stater som anser att det lönar sig politiskt att inneha kärnvapen.

BIRGITTA AHLQVIST (S)
riksdagens utrikesutskott

KAJ NORDQUIST (S)
riksdagens utrikesutskott och svensk
delegat vid FNs översynskonferens
om ickespridningsavtalet 2005

Adventshögtid i Umeå

Sedan många år tillbaka arrangerar lokalgruppen i Umeå tillsammans med Umeå stadsförsamling en fredshögtid den tredje lördagen i advent under temat "fred på jorden". Studentkören deltar och är ett mycket uppskattat inslag. Huvudtalare i år var vår ordförande Frida Sundberg. Hennes tema var EU-parlamentets krav på kärnvapenmakterna att uppfylla sin del av icke-spridningsavtalet,

dvs att avskaffa sina kärnvapen. Varför hade de ställt detta krav? De hade sannolikt insett att kärnvapen utgör ett hot mot den egna säkerheten men också att de har chans att påverka. Genom idogt arbete av många människor har frågan om kärnvapens avskaffande lyfts fram igen och igen. Hon nämnde borgmästaren i Hiroshima, domstolens utslag i Haag för knappt 10 år sedan men naturligt-

vis också alla vanliga människor som dragit sitt strå till stacken. Ingen insats är för liten och ingen människa är för liten och obetydlig för att bidra till kampen för en kärnvapenfri värld. "If you think you are too small to make a difference – try sleeping with a mosquito".

Anneli Schmauch, Umeå

Zoltán Tiroler, aktiv SLMK-medlem sedan många år, avled 1 oktober 2005

Minnesord Zoltán Tiroler

Den internationella läkarrörelsen mot kärnvapen startade i skuggan av det kalla kriget i början av 1980-talet. Den opolitiska rörelsen fick snabbt stor spridning och när vi läkare i Jönköping organiserade oss var Zoltán Tiroler en av förgrundsgestalterna. Med obändig energi och brinnande intresse entusiasmerade han oss andra. Med sin erfarenhet från det krigsdrabbade Europa kunde han synliggöra föreningens viktiga budskap till världens politiker: Ett kärnva-

penkrig får aldrig utkämpas, det kan aldrig vinnas och det finns inga medicinska resurser att ta hand om följderna.

När vår lokalförening i Jönköping ordnade ett vårmöte för SLMK var Zoltán en viktig kugge i organisationskommittén.

Det var med stor tillfredsställelse som Zoltán och alla vi andra i läkarrörelsen mot kärnvapen fick motta Nobels fredspris 1985.

Zoltán och jag deltog i en läkargrupp som for till Moskva 1986 för att förbättra kontakterna med den ryska

läkarrörelsen mot kärnvapen. Efter en lång dags diskussioner i de stora ministerierna kom vi utmattade till det spartanska hotellet för några timmars sömn. Det var då skönt att få bli vaggad till sömns av Zoltáns ungerska godnattvisor. Sådan var Zoltán. En kämpe som oförtrutligt under hela livet arbetade för det goda sak i fredens tjänst.

För Jönköpingsavdelningen av Svenska Läkare Mot Kärnvapen

ARNE THORFINN

Här kommer atomen att tämjas

Även om Bushehr inte faller Bush i smaken

Faktaruta

Denna artikel är skriven av den ryske journalisten Aleksander Jemeljanenkov, huvudredaktör för ett vetenskapligt magasin under Rossiskaja Gazeta. Artikeln återges i ett något förkortat skick.

Chefen för Irans atommyndighet Gholam Reza Aghazadeh lyssnade uppmärksamt på min fråga och, utan att invänta översättningen från ryska till farsi, svarade han kyligt – Ni har helt fel.

Utan att säga mer vände han sig mot presskonferensens ordförande och lät denne förstå att han var färdig med sitt svar och väntade på nästa fråga.

Jag måste erkänna att jag för ett ögonblick kände mig förvirrad av denna oprovocerade skärpa i tonen. Jag hann se att Aleksander Rumjantsev, som satt till vänster om Aghazadeh, kastade en förvånad blick på sin bordsgranne. Journalistkollegorna som stod bredvid mig såg förstående på mig, någon log medlidsamt.

Min fråga gällde vad som hänt med protokollet om villkoren för leverans av kärnbränsle till kärnkraftverket i Bushehr och kraven på Iran att skicka tillbaka bränslet till Ryssland sedan det använts. Detta protokoll hade just undertecknats.

Kärnan i avtalet

Denna sedan länge väntade och mycket uppmärksammade händelse inträffade mitt på dagen lokal tid den 27 februari 2005 i den iranska provinsen Bushehr framför kärnkraftsverket, som då höll på att byggas. Ledaren för kärnenergivärksamheten i den islamska republiken, Gholam Reza Aghazadeh, hade gett skriftliga garantier att man så småningom, efter avtalad tid, skul-

le skicka tillbaka kärnbränslet till Ryssland.

Från rysk sida skrevs motsvarande protokoll under av chefen för den ryska atommyndigheten Aleksander Rumjantsev. Samtidigt tog Ryssland på sig ansvaret inte bara för leverans av kärnbränsle till kraftverket i Bushehr, utan också för att ta emot använt bränsle från reaktorn för förvaring eller upparbetning i Ryssland. Detta är ett absolut krav från IAEA.

Under förhandlingarna fanns enligt ryska källor en stötesten kvar ända till sista ögonblicket: frågan om ersättning från Iran till Ryssland för de kostnader som oundvikligen är förknippade med att återföra uttjänt kärnbränsle till ryskt territorium och slutförvara det. I detta avseende är kärnbränsle en utomordentligt dyr vara, eftersom man måste betala inte bara för att få den utan också för att bli av med den, för Iran en plågsam fråga på två sätt: först köper man bränsle som man inte skulle ha något emot att behålla (för eventuella behov), och så krävs det att man återsänder det till ursprungslandet och för det betalar nästan lika mycket som för nytt bränsle.

Detta är något att fundera över för alla som överväger att utveckla kärnkraft. Iran räknar sig dock inte som nybörjare inom detta område. Även om man nyss byggt sitt första kärnkraftverk, så gjorde man sin entré på kärnkraftscenen redan i mitten på 1950-talet, när man grundade atomcentret vid Teherans universitet. Där finns en fungerande forskningsreaktor på 5 megawatt, en lättvattenreaktor byggd av amerikanska experter. Den

startades 1/11 1967. Det mest intressanta är att man just från USA fick levererat höganrikat kärnbränsle med 93 % uran²³⁵, dvs. av vapenkvalitet.

Hur Iran bar sig åt med detta bränsle är inte bekant, men det finns ett annat intressant förhållande: Argentina moderniserade denna reaktor 1992, under IAEAs överinseende, så att den skulle kunna fungera med uran anrikat till 20 %, och man sålde mer än 100 kg sådant kärnbränsle till Iran.

Ytterligare en forskningsreaktor, visserligen av betydligt mindre storlek, totalt 30 kilowatt, har byggts i Isfahan¹ med hjälp från Kina. Redan på shahens tid under 1970-talet drev Iran ett omfattande program för att bygga kärnkraftverk. Enligt officiella siffror planerade Iran att använda 30 miljarder dollar för att fram till år 2000 bygga 23 reaktorer. Redan 1975 började tyska Kraftwerk Union (KWU) uppföra två reaktorer i provinsen Bushehr. Starten av den första reaktorn på 1300 megawatt var planerad till december 1980 och den andra till oktober 1981. Emellertid stannade bygget av i och med den islamska revolutionen 1979. Under åttaårskriget mot Irak bombades kärnkraftverket under pågående byggnation och delar av verket blev allvarligt skadat.

Som de nuvarande makthavarna i Teheran framhåller, var shahens kärnkraftsprogram baserat på utländskt teknisk och finansiellt stöd, vilket den islamska republiken avsåg sig. Den

¹ Isfahan: stad i centrala Iran, huvudstad i provinsen med samma namn

Foto: ALEXANDER EMEL'YANENKOV

Den 27 februari kunde chefen för Irans atommyndighet Gholam Reza Aghazadeh och chefen för den ryska atommyndigheten Aleksander Rumjantsev personligen förvissa sig om att lagerbyggnaden vid kärnkraftverket i Bushehr var färdig för att kunna ta emot kärnbränsle. Aghazadeh och Rumjantsev är de två männen i mitten, Aghazadeh t.vä i glasögon.

väg man nu valt är att "utveckla reaktorer av sådana typer som kan projekteras och byggas med hjälp av iranska experter". Man har öppet berättat att man ämnar bygga tungvattenreaktorer, i första hand av typ CANDU². Avsikten är att kunna utnyttja naturligt uran, som finns i Iran. Samtidigt bygger man i Arak³ en fabrik för att framställa tungt vatten.

Ryssland blev involverat i Irans kärnkraftprogram 1992, när man skrev under en bilateral överenskommelse om att bygga ett kärnkraftverk med en rysk reaktor, reaktor 1 i Bushehr. Entreprenör och huvudleverantör är enligt det bilaterala avtalet det ryska företaget Atomstrojexport. Sedan avtalet slöts 1995 har detta företag genomgått flera omorganisationer och bytt aktieägare flera gånger, men man har hållit fast vid sitt åtagande trots starka påtryckningar från amerikanerna. De som nu arbetar i Bushehr, ryssar, ukrainare, och även iranier, är övertygade om att kärnkraftverket förr eller senare kommer att tas i drift, även om detta inte faller alla i smaken.

Makthavarna i Teheran, som i ord accepterar alla IAEAs krav, har förhållat undertecknande av protokollet om att återföra använt kärnbränsle, vilket allvarligt har komplicerat samarbetet med Ryssland om detta bygge. Det har dessutom påverkat världssamfundets uppfattning av Irans kärnkraftsprogram i stort. Kort tid efter mötet i Bratislava mellan Putin och Bush kom det dock en hoppningivande nyhet: den rysk-iranska expertgruppen lyckades komma överens om reglerna för leverans och återsändande av kärnbränsle.

Protokollet om detta skulle enligt planerna skrivas under lördagen den 26 februari i Teheran, dit en delegation av atomspecialister anlät, ledda av Aleksander Rumjantsev. Emellertid uppstod oenighet under förhandlingarna, dit pressen inte hade tillträde. I stället för underskrift av protokoll och en utlovad presskonferens, avbröts förhandlingarna och man tog timeout fram till kvällen.

Inspektion i Bushehr

Källor i den ryska delegationen har berättat, att alla nödvändiga förbered-

elser ännu inte är gjorda på kärnkraftverket för att kärnbränslet ska kunna tas emot, trots att Iran envetet kämpar för detta: tekniska reglementen har ännu inte utfärdats och man har inte fått alla nödvändiga medgivande från övervakningsorgan, däribland IAEA. Iranierna i sin tur har krav på de ryska entreprenörerna: ett avbrott i tidsplanen för leverans och montering av utrustning kommer att försena projektet.

Söndagens inspektion i Bushehr skulle bli pricken över i:et. Vi som skulle besöka Bushehr och delta i presskonferensen, hade stigit upp redan klockan fyra på morgonen för att hinna fram till kärnkraftverket innan arbetsdagen började (i Iran är våra lördagar och söndagar vanliga arbetsdagar, här vilar man på torsdag och fredag). Flygresan från Teheran till Bushehr i propellerplanet AN-140,

² CANDU, Canadian Deuterium Uranium Reactor: reaktortyp utvecklad i Canada med naturligt uran som bränsle och tungt vatten som kylmedel och moderatör

³ Arak: stad i västra Iran i provinsen Hamadan

en iransk-ukrainsk produkt, tog två och en halv timme. Vid inflygningen glänste bergskedjans toppar fortfarande av snö, men själva staden mötte oss med varma vindar och frisk grönska.

Kärnkraftverket i Bushehr ligger på en liten halvö som sticker ut i persiska viken. Stationen är förbunden med Bushehr med en asfalterad väg som går längs stranden, 23 km med nästan perfekt beläggning.

– Den här vägen byggde tyskarna redan för trettio år sedan och sedan dess har den inte renoverats en enda gång. Imponerande, förklarade Leonid Trubinkov, inte utan en viss avundsjuka, när han mötte oss på flygplatsen. Trubinkov är representant för ledningsgruppen för bygget av kraftverket, men arbetar också som tolk. Längs vägen, nästan varannan kilometer, finns uppfört posteringar med luftvärnsकुलप्रतुर. Deras utseende påminner om de hopplockade vapen som man kunde se hos våra luftland-sättnings-soldater för trettio år sedan. I Grozny såg jag 1993 något liknande, vapen i dåligt skick, granatkastare av olika kaliber, som ved man bara kastat i en hög.

Det är möjligt att denna likhet bara var på ytan, något annat vågar jag inte påstå, särskilt som iranska myndigheter bestämt avråder alla, och framför allt journalister, från att närma sig sådana punkter. Då och då skjuts det från dessa ställningar - ibland för att träna, ibland för att varna folk i omgivningen, upplyser specialarbetarna på kärnkraftverket "i hemlighet". Hur mycket dom än försöker kan dom inte dölja ironin: "Dessa flugsmällor kanske kan skrämja en eller annan helikopter, men mot raketer eller stridsflygplan är de uppenbart verkningslösa". Och tillägger strax efteråt: "Men det sägs att litet längre bort från vägen finns det moderna raketställningar".

Sedan de iranska maktthavarna väl beslutat att bygga kärnkraftverket i Bushehr, har de beslutsamt och med alla tänkbara metoder försvarat sin rätt att genomföra detta. Emellertid, vilka hot som finns mot detta bygge, det vet knappt ens politiskt välorienterade iranier.

Ägaren av ett inte speciellt attraktivt

näringsställe (att kalla det restaurang vore att tänja för mycket på språket), dit vi sent på kvällen gick för att äta, blev först förvånad över de oväntade gästerna. Förutom oss fanns där bara hans egen son med fästnö och inga andra gäster, men undan för undan drogs han med i samtalet och kunde berätta en hel del intressanta saker för de ryska journalisterna.

– Om Amerika skulle anfalla Iran, vem skulle då vinna? frågade Sergej Leskov, journalist på tidningen Izvestija, något provocerande.

– Vi!

– Har ni bra militärer?

– Ja, betvivlar ni det?

– Varför besegrade ni då inte Irak?

– Amerika hjälpte dem

Efter att ha tittat på sonen, ställde han en motfråga:

– Om Turkiet och Ryssland skulle kriga, vem skulle vinna?

– Ryssland kommer inte att gå i krig mot Turkiet, svarade en kollega från Izvestija undvikande. Och inte heller Turkiet mot Ryssland.

Vår samtalspartner nickade förstående. Hans intresse för besökarna avslöjades av hans blick, men hans önskan att fortsätta det öppna samtalet kämpade mot hans självbevarelsedrift. Han presenterade sig men bad att vi inte skulle lägga hans namn på minnet och inte ange källan för den information vi fått.

– Men skulle man kunna känna sig lugn i Iran med en atombomb? framkastade jag.

– Naturligtvis. Och den finns redan. Den gjordes redan på shahens tid.

– Verkligen? Han kanske tog den med sig när han tog till flykten med ett Boeingplan?

– Nej, det sägs att bara tog med sig mattor

– Om shahen skulle återvända, inföll igen Sergej Lesko, skulle ni då föra krig mot Amerika?

– Shahen lever inte längre. Men om amerikanerna skulle ta hit prinsen, då skulle ingen slåss.

Värden som ser ut att vara strax över femtio, är klädd i sandaler och en vit

linneskjorta som bär spår av arbetet vid spisen. Hans ansikte lyser upp för ett ögonblick när han tänker på hur det var för tjugofem år sedan. Han visar ett fotografi på sig själv, som hänger på väggen vid ingången, en ståtlig kille med yviga mustascher. Vid den tiden var hans inrättning mycket populär, här öppnades staden första kabaré och diskoteket lockade många ungdomar. Men när ayatollorna kom till makten, ändrades allt. Nu hänger andra idoler på väggarna: Från skyltar blickar avlidna imamers ansikten ner på besökarna, hjältar från den islamska revolutionen.

– Varför de hänger här? upprepar värden frågan, efter ett ögonblicks paus då han vänder bort blicken. Därför att folk tycker om det.

Alla som för första gången vistas i Iran upplever stora likheter med hur det var i Sovjetunionen. Detta syns inte bara i sättet att leva utan vi märker det nu också i hur vår samtalspartner tänker och resonerar. Denne pratamme restaurangägare, som tagit på sig att ordna ett kvällsmål med alkoholfri öl för oss (all alkohol är officiellt strängt förbjuden) började plötsligt entusiastiskt berätta om en resa till Japan som han gjort nyligen. Enligt vad han sa, finns det där en kod, ett nummer för alla de som skadades av atombombarna i Hiroshima och Nagasaki. När de går på restaurang och talar om sin kod så får de äta gratis; staten betalar för dem.

– Men för veteranerna efter Irakkriget, för de stupades familjer eller för dem som skadats visar man ingen sådan omsorg, sade vår samtalspartner med en alldeles rysk bedrövelse.

Jag såg fortfarande för mitt inre hans ansiktsuttryck, hans sätt att prata och hans gester, när vi satt vid porten på den inre muren och väntade på att bilen med Rumjantsev och Aghasadeh skulle anlända. Muren omgärdar den viktiga specialkonstruerade lagerbyggnad, där man kommer att placera kärnbränslet när det så småningom levereras från Ryssland. När följet med de första personerna hade kommit på plats, följde en kedja av tysta

iranska säkerhetsvakter efter och till slut kom hela gruppen av inhemska och internationella journalister. Redan efter några minuter var lagerbyggnadens betongskelett fullt med folk. Ledarna stod nu hopträngda i en ring och såg sig förvirrat omkring. Aghazadeh pekade med en vid gest någonstans under byggnadens valv – ser ni, allt är färdigt. Chefen för ryska atommyndigheten sökte ögonkontakt med sin ställföreträdare i säkerhetsfrågor Anatolij Kotelnikov.

- Nå, Anatolij Aleksandrovitj, accepterar du?

Kotelnikov nickade lite osäkert till svar. Så avslutades den viktigaste delen av besöket. Ledarna rörde sig alla mot utgången för att efter fem minuter samlas vid hissen upp till övre planet på reaktorblocket. Alla som ville åka upp med hissen var tysta under ilastningen i hisskorgen. Gallret till hissen fälldes ner som en giljotin och det var nog mest tur att ingens arm eller ben kom emellan, att ingen videokamera slogs sönder och att ingen blev skalperad.

Anatolij Kotelnikov tyckte att det var klokast att hålla sig litet vid sidan. Jag var, måste jag erkänna, av samma uppfattning. Ett halvår senare kunde man åka upp med en liknande hiss i kärnkraftverket i Tanvanskij, som byggs med rysk medverkan i Kina. När jag jämför den tekniska säkerheten där med hur det var här, utfaller inte jämförelsen till Bushehrverkets fördel.

Just i det ögonblicket ville jag ställa en annan fråga till Kotelnikov:

– Varför är det så bråttom för iraniererna med leverans av bränsle till kärnkraftverket? Förutom lagerbyggnaden återstår det mycket att göra här...

– Kan ni inte själv räkna ut det? För dem är det en garanti, en dubbel sådan.

Ställföreträdande chefen för den ryska atommyndigheten tänkte av förklarliga skäl inte säga mer. Men tanken bakom det han sagt var tydlig. För det första, genom att leverera bränslestavar till Bushehr, ökar Ryssland förutsättningarna för att snabbt färdigställa och starta den första reaktorn, vilka farhågor som än skulle kunna dyka upp kring de iranska planerna i att framtiden utveckla ett nationellt

kärnkraftsprogram. För det andra, i det ögonblick då kärnbränsle levererats till kärnkraftverket, så befinner sig detta under IAEAs övervakning. Varje hot från amerikansk sida att vidta unilaterala åtgärder kommer då att bryta mot internationella avtal.

Att undanröja tvivlet

Huruvida Rumjantsev och Aghazadeh skulle skriva under protokollet om villkoren för leverans av färskt kärnbränsle och garantier för återförandet av använt kärnbränsle till Ryssland, den frågan blev till ett drama med kulmen mitt på dagen på söndagen. Experterna från Bushehr, som dagen före informerats om vad som hänt, väntade lika nyfiket som journalisterna på utgången av de utdragna förhandlingarna. För dem var detta framför allt ett välbetalt arbete och det handlade om deras liv. Man bad till Gud att förhandlingarna inte skulle bryta samman, då skulle framtiden bli osäker. Många bor och arbetar här med sina familjer. Mer än tvåusen personer från Ryssland och Ukraina var anställda vid kärnkraftverket. Man väntade på ytterligare minst 1500 personer, som skulle se till att den avslutande etappen i bygget skulle snabbas på. Dessa skulle kunna börja komma när man kommit igång med den tredje reaktorn i Kalininverket. Några tiotal högkvalificerade montörer och installatörer hade redan anlänt därifrån.

Samtidigt utbildar man iransk personal som ska arbeta vid landets första kärnkraftverk. Mer än trehundra iranska ingenjörer har genomgått utbildning vid atomstationen i Balakovskij, vid utbildningscentret i Novovoronesjskij, och även vid den tredje reaktorn i Kalinin-verket som snart ska startas. Enligt avtal ska under två år efter det att reaktorn startats endast ryska operatörer arbeta där. Tanken är att iransk personal då skall ha fått tillräcklig vana. Men detta är i teorin. I praktiken, säger erfarna företrädare för den ryska ledningen i Bushehr, kan utbildning och överföring av fullmakter för att leda kärnkraftverket ta mycket längre tid.

Under tiden fortsätter makthavarna i Iran att göra uttalanden om att sex nya kärnkraftsreaktorer med en sammanlagd effekt på sex gigawatt ska vara

byggda fram till år 2020. Atomstrojexport, som var huvudleverantör för den första reaktorn i kärnkraftverket i Bushehr, har lämnat offert på att bygga den andra. Man har redan fått ett principiellt godkännande från den iranska staten. Hur snart frågan om att bygga Bushehr 2 kommer att bli mer konkret, beror på utvecklingen kring den första reaktorn.

Det kärnbränsle som behövs för att ladda Irans första kärnkraftverk, gjordes i ordning redan för tre år sedan. Detta framgår av ett uttalande av Anton Badenkov, medlem i den ryska delegationen. När alla formaliteter är avklarade mellan Iran och Ryssland och mellan Iran och IAEA, kommer bränslet att undersökas av experter. Innan transportcontainrarna skickas iväg, kommer de sedan att plomberas av IAEAs inspektörer.

Först sex eller (troligare) 10-11 år efter starten av den första reaktorn i Bushehr kan det bli aktuellt att skicka uttjänt bränsle från Iran tillbaka till Ryssland. Vad kan inte hända under en så lång tidsperiod! Vem vet vilka förändringar som har skett i Iran, i Ryssland, i hela världen? Jag ställde en fråga på detta tema till ordföranden för kärnenergiverksamheten i Iran, Gholam Aghazadeh vid presskonferensen, som hölls direkt efter under-tecknande av avtalet om att återsända uttjänt kärnbränsle till Ryssland.

– Vilka garantier finns och vilka garantier kan *ni* ge, att det just underskrivna avtalet kommer att uppfyllas till punkt och pricka? Om jag är rätt underrättad, och om starten av reaktorn sker som utlovat, i slutet av 2006, så kommer det uttjänta bränslet att återsändas tidigast 2012 och kanske först 2016.

– Ni har helt fel, klippte Gholam Aghazadeh av utan att vänta tills tolken översatt klart (Aghazadeh förstår ryska ganska väl). Därmed undanröjde han varje tvivel om vilken orubblig kurs hans land har stakat ut.

Teheran – Bushehr – Moskva
Aleksander Jemeljanenkov

Översättn. fr. ryskan: Jan Larsson

INTERNATIONELL UTBLICK

Red Inge Axelsson
Frösön (inge_axelsson@yahoo.se)

The winner of the 2005 Nobel Peace Prize is...

At 11:00 CET on 7 October, the Nobel Committee announced that the 2005 Nobel Peace Prize has been awarded to the International Atomic Energy Agency and its Director General Mohamed El Baradei "for their efforts to prevent nuclear energy from being used for military purposes and to ensure that nuclear energy for peaceful purposes is used in the safest possible way."

*International Peace
Research Institute, Oslo (PRIO)*
www.prio.no

Nobels fredspris 1985-2005: Från IPPNW till IAEA.

Det är 20 år sedan vi fick Nobelpriset!

- 2005** International Atomic Energy Agency, Mohamed ElBaradei
- 2004** Wangari Maathai
- 2003** Shirin Ebadi
- 2002** Jimmy Carter
- 2001** United Nations, Kofi Annan
- 2000** Kim Dae-jung
- 1999** Médecins Sans Frontières
- 1998** John Hume, David Trimble
- 1997** International Campaign to Ban Landmines, Jody Williams
- 1996** Carlos Filipe Ximenes Belo, José Ramos-Horta
- 1995** Joseph Rotblat, Pugwash Conferences on Science and World Affairs
- 1994** Yasser Arafat, Shimon Peres, Yitzhak Rabin
- 1993** Nelson Mandela, F.W. de Klerk
- 1992** Rigoberta Menchú Tum
- 1991** Aung San Suu Kyi
- 1990** Mikhail Gorbachev
- 1989** The 14th Dalai Lama
- 1988** United Nations Peacekeeping Forces
- 1987** Oscar Arias Sánchez
- 1986** Elie Wiesel
- 1985** International Physicians for the Prevention of Nuclear War

Nobelstiftelsen
www.nobelprize.org

Human Security Report

"The first *Human Security Report* presents a comprehensive and evidence-based portrait of global security." Så stolt presenteras Human Security Report och som medicinare konstaterar jag att vi inte längre är ensamma om att vara evidensbaserade. Rapporten ges ut av *Human Security Centre* och *Oxford University Press* och finansieras bl.a. av SIDA.

Följande är myter enligt Human Security Report

- Antalet krig ökar och blir allt dödligare.
- Folkmorden ökar i antal.
- Terrorism är det största hotet mot säkerheten
- 90% av dem som dödas i krig är civila.
- 80% av flyktingarna är kvinnor och barn.

Följande är rätt enligt rapporten

- Antalet väpnade konflikter i världen har minskat med 40% sedan början av 1990-talet.
- Folkmord och politiska mord minskade med 80% mellan 1988 (toppår) och 2001.
- Militärutgifterna och vapenhandeln i världen minskade kraftigt under 1990-talet.
- Antalet flyktingar minskade med ca 45% mellan 1992 och 2003.
- Medeltalet dödade i strid har minskat kraftigt sedan 1950-talet.
- År 1963 ägde 25 militärkupper eller försök till militärkupper rum. År 2004 var antalet 10 och alla misslyckades.

www.humansecuritycentre.org

Abolition 2000

Att avskaffa kärnvapnen är det viktigaste målet för IPPNW och SLMK. Glöm därför inte kampanjen *Abolition 2000* som har som mål en jord helt befriad från kärnvapen. I februari meddelade Kanadas premiärminister Paul Martin president Bush att Canada drar sig ur samarbetet om försvar mot missiler. I mars beslutade EU-parlamentet – med två kärnvapenmakter bland medlemmarna – att alla EU-länder fullt ut skall följa icke-spridningsavtalets (NPT) bestämmelser om kärnvapenländernas successiva avveckling av kärnvapen. Året började alltså bra, men sedan blev ändå NPT-revisionen ett fiasko.

Vital Signs www.ippnw.org

NPT

Vad kan man lära av årets misslyckade förhandlingar om icke-spridningsavtalet (non-proliferation treaty, NPT)? NPT trädde i kraft år 1970 och ska omförhandlas vart 5:e år så i våras var det dags igen.

Att procedurfrågor bör klaras av i förväg, så allt är förberett för seriösa förhandlingar.

Att engagera föreningar (non-governmental organizations, NGOs) som *Mayors for Peace*. Borgmästarna från Nagasaki och Hiroshima gjorde i år ett starkt intryck när de talade om att världen kan bli fri från kärnvapen till år 2020.

Att EU-länderna bör, ekonomiskt och diplomatiskt, pressa kärnvapenländerna till att nedrusta sina kärnvapen och sluta utveckla nya.

Nick Wilson et al.
Medicine, Conflict and Survival
2005;21(4):274-282.

Daniel Ellsberg

Kommer någon ihåg Daniel Ellsberg? Jag gör det. Jag är tillräckligt gammal för att minnas när han för 34 år sedan avslöjade Pentagonpapperen, de hemliga planerna på att utvidga Vietnamkriget. Nu har han deltagit i IPPNW:s 25 årsjubileum och hållit ett omskakande tal om kärnvapenrustningarna och om vissa strategers planer på att verkligen använda kärnvapnen! Den amerikanske vicepresidenten Dick Cheney påstås ha planer på

att använda taktiska kärnvapen, *bunker busters*, mot Iran.

Läs om talet på IPPNW:s hemsida!

www.ippnw.org

Black Dawn Nuclear Terrorism Study

På IPPNW:s hemsida kan du också läsa en presentation av nukleär terrorism av Gunnar Westberg. Ett scenario som studerats, och som tidigare refererats i LMK, går ut på att en pickup kör fram till NATO-högkvarteret i Bryssel med en 10 kilotons atombomb som får explodera. Majoriteten av människorna inom ett flera kvadratkilometer stort område kommer att dödas.

www.ippnw.org

Hans Bethe (1906-2005), chef för Manhattan-projektets teoretiska fysiker

"I call on all scientists in all countries

to cease, and desist from, work creating, developing, improving and manufacturing further nuclear weapons; and, for that matter, other weapons of potential mass destruction such as chemical and biological weapons."

Från ett öppet brev av
Hans Bethe 1995.

Doctor Atomic

"Doctor Atomic" är namnet på en opera med premiär på San Francisco-operan i höst och som ska sättas upp på Met i New York City så småningom. Den handlar om Robert Oppenheimer och hans medarbetare de sista veckorna före den första atombombens explosion i New Mexico den 16 juli 1945. Operan börjar med en text som hämtats från Edward Teller's memoarer: "Låt mig först och främst säga att jag inte har något hopp om att rädda mitt samvete. De saker som vi arbetar med är så för-

färliga att inga protester eller fifflande med politik kan rädda våra själar."

Alex Ross, *The New Yorker*,
Oct 3, 2005, pp.60-71.

Trident

Storbritannien står inför ett beslut om att ersätta det ubåtsbaserade kärnvapensystemet Trident med fyra kärnvapenbärande missiler. SLMK:s brittiska systerorganisation MEDACT sade sig den 25 oktober befara att regeringen redan beslutat om nya kärnvapen. MEDACT och flera andra organisationer skrev till regeringen och viktiga parlamentsledamöter och vädjade om besinning och stopp på kärnvapenrustningarna.

MEDACT www.medact.org

Att smida kärnvapen till armband blev för svårt ...

Frågan var viktig: Hur kan vi få människor i USA aktiva för kärnvapenedrustning? Och svaret var nästan genialiskt i sin enkelhet: Låt dom få köpa delar av kärnvapen, missiler och atomubåtar i form av armband och använd pengarna för att nedrusta flera kärnvapen! Popmusiker, den kanske starkaste opinionskapande gruppen när det gäller unga människor, skulle göra reklam för armbanden och för kärnvapenedrustningen.

Men själva företaget med den kontrollerade skrotningen av ryska missiler och bomber, tillverkningen av armbanden, kontrollen av materialet,

kontrollen av ekonomin, de politiska riskerna, det blev för stort. Vi hade inte resurser för detta. Vi fick också veta att ett tidigare försök att göra mynt eller medaljer av kärnvapenmissiler hade misslyckats, av tekniska och ekonomiska skäl. Det var också mycket svårt för oss att samarbeta i de två så skilda kulturerna, fredsorganisationen IPPNW och popmusik-sponsorererna.

En bit kom vi: En kort film har gjorts om de japanska buddistiska munkar som förde flammen från Hiroshima och Nagasaki och som släckte den i Alamogordo, den plats där den första atombomben sprängdes.

Jag vet inte om det räcker för att säga att vi nådde skogsbrynet när vi siktade mot stjärnorna? Knappast. Vi har dock fått löfte om en del pengar från Japan, och kanske kan vi då göra mer av filmidén, kanske också något med några popmusiker. Vilket kanske innebär att vi kravlar fram till de första träden.

Och man vet inte, kanske någon annat tar upp idén och genomför den på ett bättre sätt?

Gunnar Westberg

DLMKs Bestyrelse

Formand:
Povl Revsbech
Langdalsvej 40,
8220 Brabrand
Tlf. 86 26 47 17
E-mail: revsbech@dadlnet.dk

Bestyrelsesmedlem:
Anton Aggernæs
Godthåbsvej 22, 4. tv
2000 Frederiksberg
Tlf. 38 34 35 07
E-mail: aggernaes.a@dadlnet.dk

Deputy councillor:
Jacob Obbekjær
Lundedammen 42,
2605 Brøndby
Tlf. 36 75 13 10
E-mail: obbekjar@dadlnet.dk

Deputy councillor, redaktør:
Klaus Arnung
Kæmpehøjvej 3,
2950 Vedbæk
Tlf. 45 66 11 81
E-mail: k.arnung@dadlnet.dk

Kasserer:
Niels Dahm
Hovedvej 14, Avernakø
5600 Fåborg
Tlf. 62 61 83 61
E-mail: dahm@avernak.dk

Studerterrepræsentant:
Cæcilie Bøck Buhmann
Refnæsgade 53, 3. tv
2200 København N
Mobil-tlf. 26 18 95 06
E-mail:
cbuhmann2002@yahoo.com

International councillor:

Lars Folmer Hansen
Dalmoosevej 23
2400 København NV
Tlf. 33 15 82 99
E-mail: folmer@dadlnet.dk

DLMKs sekretariat:

c/o Povl Revsbech
Tlf. 86 26 47 17
E-mail: revsbech@dadlnet.dk

Medlemskab opnås ved indbetaling af års-
kontingent på Giro 8 03 91 00
300 Dkr for læger og pensionister
100 Dkr for studenter
200 Dkr for støttemedlemmer

DLMKs hjemmeside: www.dlmk.dk

SLMKs STYRELSE

2005 – 2006

Ordförande: **Frida Sundberg**, Norra Ågatan 5B,
416 49 Göteborg, tel 031-700 88 08,
e-post: frida.sundberg@slmk.org

Vice ordf: **Martin Tondel**, Lekparksvägen 2,
582 75 Linköping, tel 013-39 64 74,
e-post: martin.tondel@slmk.org
Leonore Wide, Ljuskärsvägen 35,
133 31 Saltsjöbaden, tel 08-717 65 17,
e-post: leonore.wide@slmk.org

Sekreterare: **Meit Krakau**, Danarövägen 19,
182 56 Danderyd, tel 08-753 13 50,
fax 08-755 78 55,
e-post: meit.krakau@slmk.org

IPPNW
President **Gunnar Westberg**, Solbänksgatan 9,
413 19 Göteborg, tel 031-82 63 92 (b),
el. 031-82 86 92 (b), 031-342 25 16 (a),
mobiltel 0762-17 30 23
e-post: gunnar.westberg@slmk.org

Övriga

Ordinarie

Hans Levander, Vårdkasvägen 11, 756 55 Uppsala,
tel 018-32 43 47, fax 018-32 00 84,
e-post: hans.levander@slmk.org

Monika Palmgren, Slottsvägen 6, 169 69 Solna,
tel 08-578 354 28 (a), e-post: monika.palmgren@slmk.org

Anneli Schmauch, Språkgränd 1, 907 33 Umeå,
tel 090-19 91 48, fax 090-785 17 17 (a),
e-post: anneli.schmauch@slmk.org

Sara Smedegård, Geijersgatan 20C, 652 18 Karlstad,
tel 054-10 12 02, mobiltel 0702-15 80 17
e-post: sara.smedegard@slmk.org

Jann Storsaeter, Vanadisvägen 42, 2 tr, 113 31 Stockholm
tel 08-33 21 86, mobiltel 070-861 34 36
e-post: jann.storsaeter@slmk.org

Martina Grosch, Erikstorpsgränd 6, 4 tr, 217 54 Malmö,
mobiltel 0739-08 85 29, e-post: martina.grosch@slmk.org

Camilla Mattsson, Flogstavägen 87 B,
752 72 Uppsala, tel 018-46 36 96 (stud repr)
e-post: camilla.mattsson@slmk.org

Vendela Englund-Burnett, Mimergatan 13,
654 60 Karlstad, tel + fax 054-21 29 42,
e-post: vendela@slmk.org

Suppleanter

Gösta Alfvén, Svartensgatan 20, 116 20 Stockholm,
tel 08-643 47 02 + fax efter telefonanmälan
e-post: gosta.alfven@slmk.org

Mats Hogmark, Gruvgatan 33, 791 62 Falun,
tel 023-138 18, mobiltel 0709-515 272,
e-post: mats.hogmark@slmk.org

Nelli Jonasson-Filippova, Madlyckevägen 24,
542 32 Mariestad, tel 0501-474 62,
e-post: nelli@slmk.org

Anna Jones, Daljunkaregatan 12, 791 37 Falun,
tel 023-180 90, e-post: anna.jones@slmk.org

Jan Larsson (Infobladsansvarig),
Linnégatan 2G, 753 32 Uppsala, tel 018-14 62 12,
e-post: jan.larsson@slmk.org

Bengt Lindell (IT/kommunikationsansv),
Bättre Tiders Gränd 18, 393 59 Kalmar,
tel + fax 0480-201 84, mobiltel 070-647 23 47
e-post: bengt.lindell@slmk.org

Annika Rydberg, Fredrikshögsgatan 1, 903 36 Umeå,
tel 090-77 64 99, e-post: annika.rydberg@slmk.org

Karin Stenstedt, Alviksvägen 17, 167 53 Bromma,
tel 08-25 56 38, e-post: karin.stenstedt@slmk.org

Christina Vigre Lundius, Håkantorpsmölla,
284 91 Perstorp, tel 0435-347 31, fax 0435-353 27,
e-post: christina.vigre.lundius@slmk.org

John Henriksson, Hertig Karlsg. 11A, 582 21 Linköping,
tel 013-12 92 60, mobiltel: 0733-42 31 10 (stud repr)
e-post: john.henriksson@slmk.org

Revision

Auktoriserad Revisor

Jan Anders Nilsson, Öhrlings PricewaterhouseCoopers,
Box 1215, 251 12 Helsingborg, tel 042-37 72 00,
e-post: jan-anders.nilsson@se.pwc.com

Auktoriserad Revisor, suppleant

Jonas Grahn, Öhrlings PricewaterhouseCoopers,
Torsgatan 21, 113 97 Stockholm, tel 08-555 330 00,
e-post: jonas.grahn@se.pwc.com

Föreningsrevisor

Ylva Stjernholm-Vlader, Tomtebogatan 10, 2tr,
113 39 Stockholm, tel 08-31 63 81

Föreningsrevisor Suppleant

Kristina Olofsson, Varvsgatan 3b, 824 50 Hudiksvall,
tel 0650-102 56, e-post: kristina.olofsson@slmk.org

Kassör/Kanslichef:

Klas Lundius, Håkantorpsmölla, 284 91 Perstorp,
tel 0435-351 58, fax 0435-353 27, mobiltel 070-520 83 58
e-post: klas.lundius.@slmk.org

Valberedning:

Carin Odhner (sammankallande)
Sturevägen 30, 182 74 Stocksund,
tel, 08-755 50 29, e-post: carin.odhner@slmk.org

Anna Sjögren, Södra Sanna 526, 655 91 Karlstad
tel 054-250 35 99, e-post: anna.sjogren@slmk.org

Thomas Silfverberg, Gustafsvägen 4, 169 58 Solna,
tel, 08-27 86 11, e-post: thomas.silfverberg@slmk.org

Avsändare:
 SLMK, c/o Lundius
 Håkantorpsmölla
 284 91 PERSTORP
 Sweden

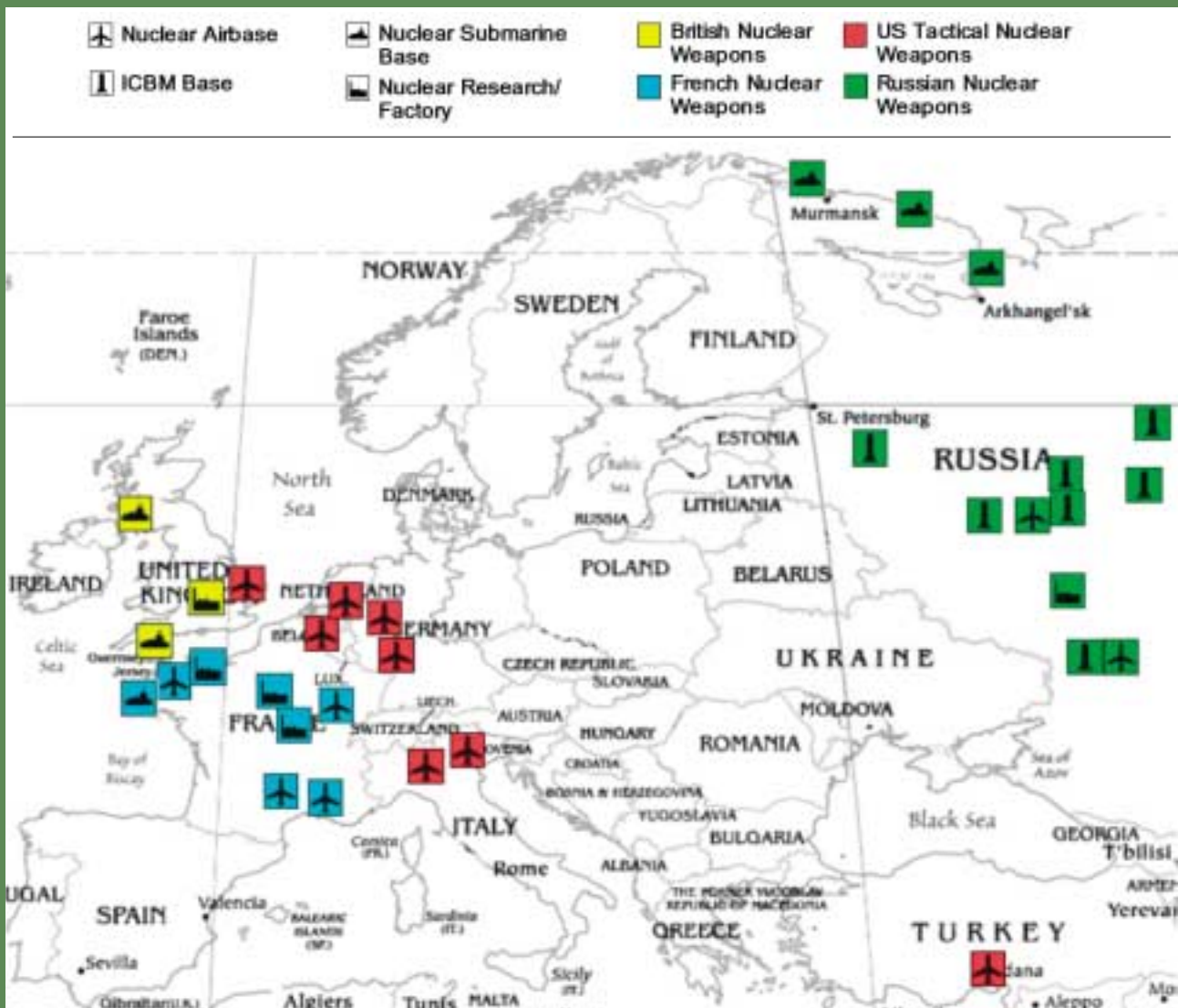
**Begränsad
 eftersändning**
 Vid definitiv eftersändning
 återsänds försändelsen med
 nya adressen på baksidan

Nuclear Weapons in Europe

Europe is currently one of the most heavily nuclearised continents on the planet. Four nuclear weapon states base nuclear weapons in Europe (US, UK, France, Russia). There are also a number of non nuclear weapon states that host US nuclear weapons under NATO nuclear sharing agreements. There are currently 6 "Nuclear Weapon Free Zones" in the world, 5 of which cover continents in the Southern Hemisphere. We must work to ensure that such a Nuclear Weapon free zone becomes a reality in Europe as well.

Nuclear Weapons in Europe

Europe is currently one of the most heavily nuclearised continents on the planet. Four nuclear weapon states base nuclear weapons in Europe (US, UK, France, Russia). There are also a number of non nuclear weapon states that host US nuclear weapons under NATO nuclear sharing agreements. There are currently 6 "Nuclear Weapon Free Zones" in the world, 5 of which cover continents in the Southern Hemisphere. We must work to ensure that such a Nuclear Weapon free zone becomes a reality in Europe as well.